

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-08-000 286
Бањалука, 23.12.2009. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Јанка Нинића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца ДОО П. К. из С., заступа га пуномоћник М. Б. адвокат из Б., ул..., против туженог АД Е. ТННО из Д. у стечају, заступа га пуномоћник Д. С. (запослена код туженог), ради испуњења уговорне обавезе, одлучујући по ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Добоју број 013-0-Пж-06-000 181 од 20.11.2007. године, на сједници одржаној дана 23.12.2009. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија

Образложење

Пресудом Основног суда у Добоју број ПС-117/05 од 30.08.2006. године обавезан је тужени да тужиоцу исплати 24.334,42 КМ са законском затезном каматом од 07.04.2005. године, па до исплате и да му накнади трошкове поступку у износу од 2.440,00 КМ, све у року од 30 дана од дана доношења те пресуде - уз образложење: да су странке усмено уговориле да тужилац радницима туженог даје робу на почек, а да тужени од плата тих радника одбија износе дужних рата и уплаћује их тужиоцу; да је тужени тиме преузео дуг својих радника у смислу одредаба члана 446. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ”, број 29/78, 39/85 57/89 и „Службени гласник Републике Српске”, број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04 - у даљем тексту: ЗОО) и да је тако тај дуг дјелимично исплаћен; да је у стечајном поступку стечајни управник туженог оспорио преостало потраживање по том уговору и упутио га да то остварује у парничном поступку; да је првостепени суд (Основни суд у Добоју) рјешењем број Ст-12/2004. од 04.01.2006. године потврдио стечајни план реорганизације туженог као стечајног дужника и да су, између осталог, ставом IV, тачком Б) изреке тог рјешења утврђени висина и рокови исплате потраживања повјерилаца из општег исплатног реда у који је сврстан и тужилац; да је у Анексу 12. тога плана предвиђено да се потраживања те категорије повјерилаца намирују у висини од 20% у наредне четири године, па да је тако тужиоцу под бројем 32. тог анекса, од укупног потраживања које износи 234.334,00 КМ, признато 20% од тог износа т.ј. 4.866,80 КМ са роком намирења од 4 године и то: од 15.08.2007. до 15.08.2008. године у износу од 1.241,00 КМ, од 15.08.2008. до 15.08.2009. године у износу од 1.450,30 КМ, од 15.08.2009. до 15.08.2010. године у износу од 1.450,30 КМ и од 15.08.2010. до 15.08.2011 године у износу од 725,10 КМ; да приговор застаре туженог није

основан, јер да за предметно потраживање важи општи застарни рок из члана 371. 300.

Другостепеном пресудом, уважањем жалбе туженог, та првостепена пресуда је преиначена тако да је утврђено да је потраживање тужиоца према туженом у износу од 4.866,80 КМ (20% од укупног износа од 24.334,42 КМ) основано, са роковима отплате како је то поближе одређено у рјешењу Основног суда у Добоју број Ст-12/2004 од 04.01.2006. године, којим је потврђен стечајни план реорганизације туженог као стечајног дужника. Преко тог износа тужбени захтјев је одбијен као неоснован, а тужени обавезан да тужиоцу у року од 30 дана накнади трошкове парничног поступка у износу од 448,00 КМ (умјесто износа од 2.440,00 КМ одређеног првостепеном пресудом). Таква одлука је заснована на одредбама члана 152. став 1. Закона о стечајном поступку („Службени гласник Републике Српске" број 67/02, 77/02, 38/03, 96/03 и 68/07) – да се, у ситуацији кад стечајним планом није другачије одређено, стечајни дужник намирењем стечајних повјерилаца у складу с основом за спровођење ослобађа својих преосталих обавеза према тим повјериоцима.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужилац оспорава законитост те другостепене пресуде због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права, истичући: да из стечајног плана, а нити из образложења другостепене пресуде, није видљиво да је он (тужилац) „од туженог обезбјеђен у складу са чланом 146. Закона о стечајном поступку", па да се тако у овој правној ствари не могу примјенити одредбе члана 152. став 1. тога закона; да је отуда те законске одредбе другостепени суд „погрешно оцијенио и погрешно примјенио"; да су „наведене чињенице од одлучног значаја за утврђење ништавости тужбе", па да је тако пред другостепеним судом „почињена повреда закона о парничном поступку" на његову штету. Предлаже да се та пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Из списка предмета произилази да је неспорно да је рјешењем Основног суда у Добоју број Ст-12/2004 од 04.01.2006. године потврђен стечајни план реорганизације туженог као стечајног дужника, који је сачинио стечајни управник и да је ставом IV, тачком Б тога рјешења потраживање тужиоца сврстано у општи исплатни ред и одређена исплата онако као је то нашао и другостепени суд; да је то рјешење правоснажно са даном 21.03.2006. године.

Полазећи од тих чињеница и овај (ревизиони) суд налази да је другостепени суд побијану пресуду правилно засновао на одредбама члана 152. став 1. Закона о стечајном поступку. Тужилац је судјеловао у поступку у којем је услиједило напријед наведено правоснажно рјешење, а њиме је одлучено и о потраживању које је предмет овог спора. Оно има правни карактер извршне исправе с обзиром на одредбе члана 182. став 1. Закон о стечајном поступку. Произлази да је за признати износ потраживања (4.866,80 КМ) ствар правоснажно пресуђена, па би правилна одлука за тај дио била - одбацивање тужбе. Међутим, ревизија због тога није изјављена, па овај суд није у ситуацији

да побијану пресуду у том дијелу мијења - с обзиром на одредбе члана 241. ЗПП. За преостали дио потраживања тужба је, по оцјени овог суда, правилно одбијена као неоснована.

Ревизиони разлог, означен као погрешно утврђено чињенично стање, тужилац излаже као повреду одредаба парничног поступка учињену у поступку пред другостепеним судом погрешном оцјеном изведених доказа. Међутим, како је другостепена пресуда заснована на чињеничном стању утврђеном током првостепеног поступка, јасно је да тај разлог не стоји. Притом се, узгред, указује и на одредбе члана 240. став 2. ЗПП - да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да не постоје разлози из члана 240. став 1. тачка 1. и 2. ЗПП због којих је ревизија изјављена. Такође налази да у проведеном поступку није било недостатака који би се односили на страначку способност и заступање странака у овом спору, па се отуда ревизија тужиоца одбија као неоснована на основу члана 248. ЗПП.

Предсјеник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић